

Det kan vi sådan set godt rose hinanden for. For hvis man læser talerne, da vi startede på det her for 3 år siden, og da det blev førstebehandlet igen for 2 år siden og senest i oktober sidste år, må vi konstatere, at der var ganske store uenigheder mellem partierne. Vi har altså alle sammen givet os, og det er vigtigt på dette område.

Jeg vil også godt sætte en tyk streg under, at det nu hedder en undersøgelseskommission, med en tyk streg under kommission. Vi har tidligere haft noget, vi kaldte undersøgelsesretter eller kommissionsdomstole, og det gav jo den meget uheldige virkning, at mange opfattede dem som domstole. L 3 slår nu fast, at det ikke er alene en kommission, som skal undersøge og redegøre for et handlingsforløb, ofte et kompliceret handlingsforløb, og derefter er det op til Folketinget; hvis det drejer sig om ministeransvar, omhyggeligt at drøfte og afgøre, hvilke konsekvenser der eventuelt skal træffes over for den eller de pågældende ministre.

Og netop dette punkt, altså Folketingets opfølgning – og her går jeg over til beslutningsforslaget – på beretningen fra en kommission har jo, som også Venstres ordfører nævnte, været et kernepunkt for os konservative, og vi har nu fundet en model, som retssikkerhedsmæssigt er god og forsvarlig, som er hensigtsmæssig, som inddrager alle Folketingets partier, og som træder i kraft allerede om 1½ måned, den 1. juli. Det hilser vi med stor tilfredshed, og derfor kan vi stemme for såvel L 3 som B 136 med glæde.

Så vil jeg også godt tilslutte mig Venstres ordførers sidste bemærkninger om, at vi i Folketinget forhåbentlig har mange måneder eller mange år, før vi skal bruge denne nye lov, for jeg håber også, at Folketinget har det politiske mod og den handlekraft, der er nødvendig, således at hvis en minister har optrådt på en måde, som ikke er en minister værdig, så afgør vi sagen her i Folketinget og beder ikke en kommission om at udrede det, når vi godt selv ved med vores samvittighed, hvad vi bør gøre.

Margrete Auken (SF):

Jeg har sådan en fornemmelse af, at vi holder festtaler i dag, fordi vi er blevet færdige med noget, som vi hele tiden godt vidste, vi skulle blive færdige med, men som jo heller ikke har presset sig mere på, end at vi har haft det fremset tre gange og har haft et meget, meget lang-

varigt forløb. Jeg deler fru Birthe Rønn Hornbechs glæde over, at Lars Nordskov Nielsen stod os bi i hele forløbet, sådan at vi havde en, der kunne være opmand, og så man en gang imellem kunne få formuleret sig ud af noget, der blev svært.

Jeg må indrømme, at jeg, da jeg sad og læste nogle af teksterne igennem, tænkte: Det er godt, jeg ved, hvad der skal stå, for ellers er jeg ikke helt sikker på, jeg havde været klar over, hvad det var, der faktisk stod. Og det har nok også meget at gøre med, hvordan der kan konkluderes på en undersøgelse, hvor jeg synes, det måske godt kan blive lidt svært.

Men i og med at vi har haft det her lange forløb, og at vi nu fremlægger ændringsforslagene og B 136 i enighed, så skulle vi altså også være så velforberejdede, at når den næste sag spadserer forbi os – jeg deler også gerne ønsket om, at det må ske sent, men til gengæld skal det jo ske, hvis det bliver nødvendigt, det er jo vigtigt at holde fast ved også, at hvis det bliver nødvendigt, så skal vi kunne gøre det – ja, så er vi i stand til at agere.

Jeg tror, vi vil blive overraskede over, at sådan en sag alligevel ikke helt passer på den model, vi har lavet. Jeg synes, de sager, vi har kigget på, historisk har været meget forskellige, og vi vil komme til at opleve igen, at en sag kan blive meget forskellig.

Men det er jo så også på den baggrund godt, at vi har fået det udvalg; jeg er personlig meget tilfreds med, at det er kommet. Jeg mener, at vi i Udvalget for Forretningsordenen helt tilbage i begyndelsen eller i midten af 1990'erne, 1994-1995, havde de allerførste diskussioner om det her udvalg, og jeg må takke De Konservative for, at de satte noget ind på, at det kom med, sådan at vi har muligheder for at få drøftet det igennem, og så vi også kan få fanget sager op, der måske bare skal munde ud i – eller ikke »bare« – i en politisk behandling, så man ikke skal til en domstol.

Også dér er det jo rart at have et udvalg, der kan se på en sag. Det er ikke en opgave, der udtrykkeligt er beskrevet, men det vil jo være selvfølgelig, at man også dér bruger det, hvis man siger: Er der rejst tvivl, ja, så kan det munde ud i, at vi indstiller til, at man klarer det her politisk uden om – kunne jeg forestille mig – en undersøgelseskommission.

Men det ved jeg selvfølgelig ikke. Det kunne jeg også spørge fru Birthe Rønn Hornbech om. Jeg sad faktisk og tænkte på det her forleden